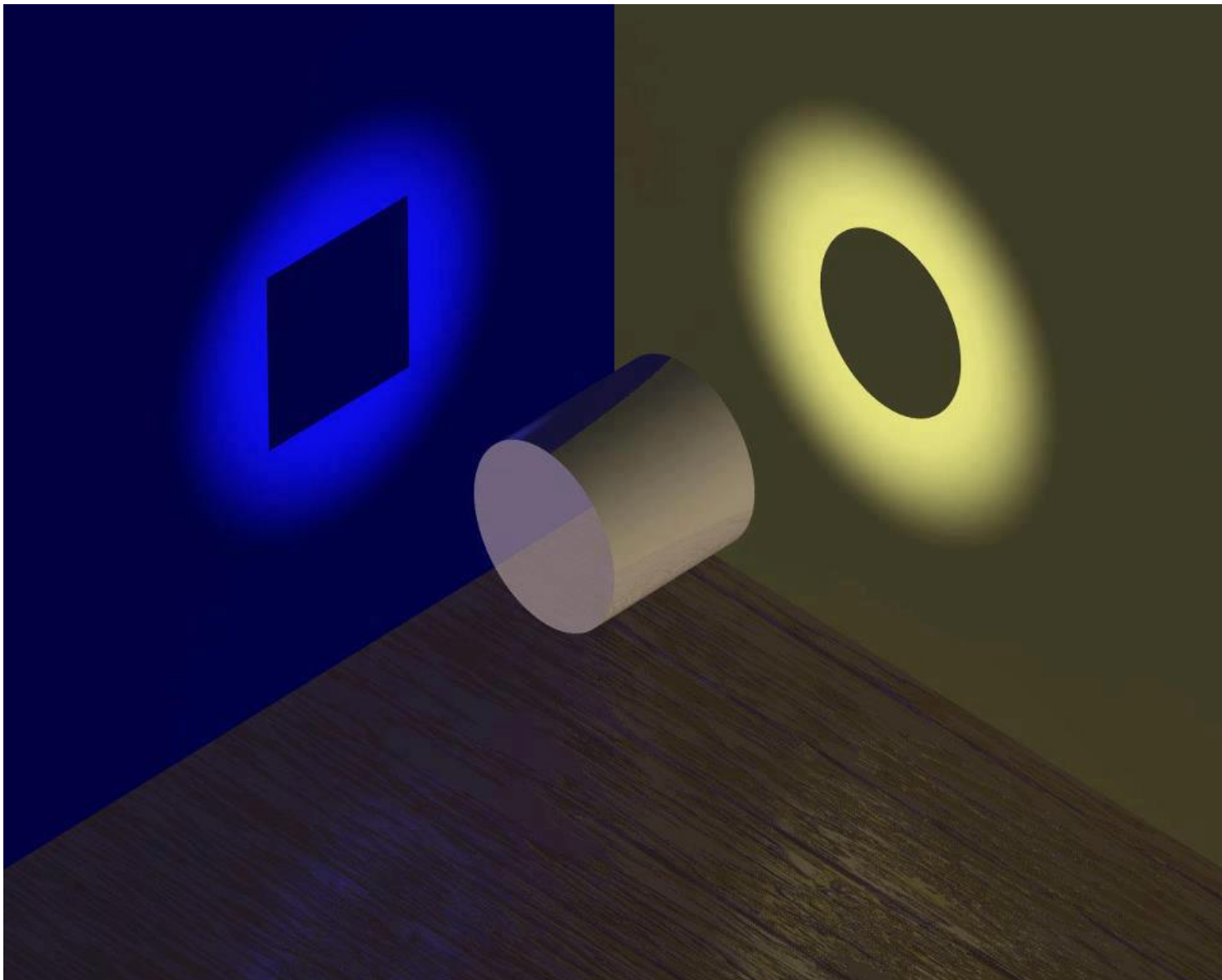

Manapság, amikor azt hisszük, hogy a demokrácia a legnagyobb szabadság egy népcsoport életében, azt a szemléletet is osztjuk, hogy többféle (nagyjából ahány ember annyiféle) látásmód létezik, és ez így természetes, így helyes, mert ez van. Ennek kapcsán azt mondjuk, hogy nincs is Abszolút Látás, nincs is Abszolút Igazság.

Kép forrása: Kulturális Kreatívok

A minap érkezett hozzám ez a kép a világháló közösségi oldalán. Nézzük meg ezt a képet:

Figyeljük meg, hogy csak akkor kapunk különböző képeket, ha ugyanabban a síkban maradunk, amiben a tárgy van. Ezen a képen 2 nézet szerepel, de elképzelhető még a felülnézet (ami megegyezik az alulnézettel) is. Mindenesetre ha látásunk egy síkban (a test árnyékában, takarásában) van a tárggyal, akkor többféle képet kapunk.

Ám ahogy ez a fénykép is készült, abból a szemszögből már látható a több nézet egyszerre, sőt a tárgy valóságos is kirajzolódik. Engem nagyon nagy erővel inspirált ez a kép.

Láthatjuk, hogy ha látószögünket kiemeljük a tárgy síkjából, a valóság látszik. Megfordítva is igaz, mert ez egyértelműség. A valóság csak úgy látszik, ha látószögünket kiemeljük a tárgy síkjából.

Nagy ismeret ez, és minden bizonnyal az emberiséggel egyidős kell legyen ez a tudás. Ennek kapcsán jutott eszembe Einstein-nek az a gondolata, hogy. *“Egy problémát nem lehet ugyanazzal a gondolkodásmóddal megoldani, amivel azt létrehoztuk.*

” Erről van itt szó. Mi emberek vagyunk itt a Földön, és tévedünk. Problémákat generálunk és nem találjuk a megoldást. A megoldás sosem ugyanabban a síkban van! Ha fel tudunk emelkedni egy magasabb szintre, akkor megláthatjuk a valódi helyzetet – ami maga a megoldás. A személyünket mi magunk nem érzékeljük reálisan, csak ha felsőbb nézőpontból tekintünk magunkra: az “Isten szemével” látjuk magunkat. Ha ez megtörténik, akkor már Bolondul nevetni is tudunk magunkon. Hiába gondolkodunk a problémán kettőt jobbra, kettőt balra, vagy egyet előre és egyet hátra mint a táncban, mert úgyis csak egy helyben topogunk. A szemléletet kell magasabbra tenni. Az Isten szemével látni, azt jelenti, hogy személytelenül látni magunkat, reálisan minden önérdek nélkül, hogy az a földi bábú miket ügyletlenkedik ott a földön. Látni, hogy bele vagyunk gubancolódva az érzéseinkbe, hogy gúzsba kötnek a már

megszokott gondolkodási sémáink, a szokásrendszerünk, a fájdalmunk, a gyengeségünk, a bátortalanságunk és még sorolhatnám. Ha ezt képesek vagyunk meglátni, a feloldás ajándéka a miénk lehet. Az Isten szeme nem esik alá, nekünk kell erre a szintre felemelkedni. Mindig az ego, az önérdek, a nyerni és a túlélni akarás(a réginek a továbbéltetési vágya), ez nagyon is emberi, nagyon is "bűnbeesett", zavart állapot. Ez a "rossz egoítás" nézőpontja(i).

Ez a kép szemlélteti azt is szerintem, hogy a megvalósult és **létrejött földi valóság mögött meg kell látnunk azokat a szellemi kiváltó okokat, amelyek láthatatlanok**, magasabbról indulnak, hogy végül materializálódni tudjanak a földön.

Az is érdekes, hogy a test árnyéka képezi azt a síkot, melyből több nézőpont lehetséges. Az **ÁRNYÉKA**. Az árnyék sík csal. Akkor látunk valódi képet, ha az árnyékból kilépünk. **Az árnyékból való kilépés a valódisággal ajándékoz meg.**

Arra is gondoltam, hogy tanítani is csak így érdemes. Most ott tartunk, hogy van ez a henger és azt mondják, hogy nézze meg mindenki ott a falon egy téglalapot lát és kész. El kellene jutni és juttatni oda a tanítványokat (és most nem csak iskolásokra gondolok), hogy lássanak több oldalról, aztán emeljék fel a perspektívát. A tanulás mindig perspektíva növelés és emelés kell legyen. Ezért is egysíkú a mostani tanítás, a tanulás, az iskola, mert nem emel fel, nem emel ki. Emberi szemléletben hagy, nem emel Isteni szintre. A tanulás értelme meg pontosan a felemelés, az embernek a felemelkedését kell szolgálja. Az embert **EMBERRÉ** tenni? Abban nincs felemelkedés, ha mindig csak ugyanabban a síkban: az árnyéksíkban mozgunk, még akkor sem ha nagyon sok szemszögből nézünk. Ahol nincs emelés, ott nincs felemelkedés sem. Az embert az isteni szintre emelni, ez lenne az iskola, a mester, a tanító, a vezető, az előljáró feladata: **LÁTTATNI**. És ez az igazi asztrológus feladata is. Az igazi tudás Istenné tesz az emberből. Ahogy Egyiptomban is a fáraó az Isten fia volt, és tudta, hogy népét erre a szintre kell felemelni, ezt a tudást nem szabadna elfelejteni. Kilépni az önmagunk árnyékából, kilépni az emberi síkból és felemelkedni, ki tanít meg erre? A mester szeme ez, aki egészben, valódiságban lát, és ez Egy. Ez nem több nézet, elég egy helyről jól meglátni. Az Egy-ből minden jól látszik. Az Abszolút Látás az Egységglátás.

A személytelen, egótlan perspektíva egy szellemi valóság, ami viszont megnyilvánulni csak az emberben tud, csak az ember tudja megvalósítani azt, hogy gubancaira rátekintsen és felemelkedjen, ne felejtjük el, hogy ez a materializálósott ember nélkül nem lehetséges. Azért fontos ezt az irányát is látni, mert nem létezhet szellemiség és személytelen elmélet ami nem megvalósítható, csak elmélkedni lehet rajta.

Addig amíg minden kérdésünkben és problémánk kérdésében nem találjuk meg ezt a nézőpontot, addig sajnós marad az emberi perspektívánk.